

ГРИМІЛИ МАРШІ НАД ІКВОЮ...

Такого сонячного та теплого дня давно не було в цих краях. Це був подарунок від Бога! Торговиця святкувала! Святкувала черговий випуск старшокласників... і зустріч після 50-річної перерви випускників 1960 року. Вони з'їжджалися з усіх сторін... Люди з величезним багажем пережитого та нестримним прагненням - найкращий свій досвід передати тим, хто в цей день покидав шкільні пороги.

Кожного з них зустрічали „Козацьким маршем"! Вони були оповиті традиційними тепер, та незаними тоді, стрічками з написом: „Випускник 1960 року". Усміхнені, красиві, розгублені - вони пильно приглядалися один до одного, вдивлялися, відшукуючи в пам'яті рисочки північної давності, тоді юних, щасливих облич... Серця захопилися, стискалися... Сльозу не стримував ніхто і не соромився. Обнімалися, ділилися теплом душ своїх та сердець, що зустрілись із юністю своєю через піввіку! Від цих щасливих побачень засяяла школа, засяяла вся Торговиця!

Із 25-и їх прибуло 20! Рефреном прозвучало Звернення-Подяка рідній школі та напутнє слово до цьогорічних випускників. Від імені ветеранської громади, іконою Божої Матері Скоропослушниці благословила їх у світ широкий Неоніла Кондратюк. Рушником, який вишив сам, привітав та побажав щасливих доріг Володимир Віткалюк, а великим, запашним, медовим короваєм спорядив їх до нових, ще незвіданих висот Анатолій Сунічук. Короваєм пригощали всіх, хто був на святі! Особливо малечу...

Хлібом солодким вас проводжаємо, а солі додасть життя...

ТО ЩО, ДРУЗІ, ЧЕРЕЗ РІК?

Хто вони, ці люди, що так любовно захазяйнували в школі у цей день? Широ просимо редакцію дозволити сказати нам про кожного окремо, доки гостюємо ще на цьому світі. Дівчат будемо згадувати за їх дівочими прізвищами... Доля кожного з них - це доля України! Це - її історія! Вони в ній були, вони її творили! Діти війни...

Клубок у горлі, перехопило подих... Євгенія Кватирко та Марія Олійник розпочали співають спільну молитву „Отче наш...". Усі співали стоячи, так, що здавалося, линули її святі слова понад школою, понад Торговицею, понад Іквою...

Зворушено, з душевним щемом, вислухали ветерани оголошені директором школи Ніною В'ячеславівною Якимчук накази 1958-1960-х навчальних років про тодішніх учнів, про їх досягнення в навчанні, спорті... Дякуємо Вам, Ніно В'ячеславівно, за добру та довгу пам'ять. Дякуємо за вашу увагу та гостинність.

Символічним директором школи від випускників 1960 року одноставно було обрано Володимира Віткалюка. Людину з величезним життєвим досвідом керівника. Орденоносця, учасника бойових дій, великого ентузіаста української вишивки... Його роботи демонструються на виставці у Верховній Раді України, музеях та виставкових залах багатьох країн світу. Многих та благих літ Тобі, Володусь!

Він і розпочав переключку присутніх на уроці... На незвичному уроці пам'яті, уроці спогадів...

Хвилююно мовчання вшанували тих, хто покинув назавжди цей світ: і учнів, і вчителів.

Бурхливими аплодисментами зустріли присутні повідомлення про те, що Валентина Бабич із Млинова, котра віддала своє життя служінню людям, їх потребам, і котра доклала найбільше зусиль, щоб розшукати випускників та Євгенія Кватирко, яка пропрацювала все своє життя в клубі рідного села Боремець - стали першими прабачцями серед наших випускників! Їм вручили солодкі подарунки і заклакали всіх прагнути досягти такого статусу. Дякуємо безмежно Вам, наші дівчата, за вашу сердечність та жагу до життя!

Окрасою свята став Ротислав Потапчук. У минулому військовий, старший офіцер. Прибув з міста Самара, з Росії, де проживає все своє свідоме життя з сім'єю, дітьми та онуками. Людина з Великої Букви! Розмовляє чистою українською мовою! Українською там розмовляють дружина, котра професійно займається українською вишивкою, діти і онуки. Член громадської організації українства в Росії. Єдиний з чоловіків прибув на зустріч у вишиванці. Слава Тобі, Ростиславе, твоїй Родино! Прибув на свято з сестрою Орисею, котра надзвичайно сердечно перейнялася цією подією, всіляко сприяла в її організації.

Першим привітав присутніх, як і годиться, символічний тепер,

а в минулому реальний, завідувач відділом культури Млинівського району Володимир Столярчук. Спасибі Тобі, Володусь, за добрі, сердечні та щирі слова!

Згідно з витягнутими символічними екзаменаційними білетами відповідали: Марійка Бучук - ветеринарний працівник зі Здовбиці. Прожила складне життя. Самотужки ростила та виховувала дітей. Дочекалась онуків. Бадьора та життерадісна. Так тримати, Марійко!

Марія Бондарук - істинний патріот свого краю! Ветеринарний лікар з Добрятина. Дай, Боже, доброго здоров'я Тобі, Маріє!

Ольга Закус - медичний працівник з села Романів, що в Луцькому районі. Ще й донині віддає своє життя медицині! Дякуємо, Олю, Господу, що Ти така у нас є!

Неоніла Кондратюк - культпрацівник з Клевана. Все життя присвячене людям. Незборимий оптиміст! Душевний і духовний режисер зустрічі. Для її проведення не жаліла ні часу, ні здоров'я, ні досвіду. Дякуємо Тобі, Ніло, за твою добру та щирю душу!

Ірина Тацій - працівник торгівлі з Луцька. Жорсткі випробування випали на долю цієї тендітної жіночки. Витримала, пододала. Незламна! Ми з Тобою, Іро!

Олійник Марія - справжній академік від ветеринарної медицини! І по формі, і по змісту! Ще й досі - „при ділах". Віват, Маріє!

Ліда Бовчалюк, працівник торгівлі з Ново-Волинська. Прорекламувала такі свої вірші, що без сльози слухати їх було годі! Дякуємо за сердечне слово, пані Лідо!

Гордіюк Ольга, культпрацівник зі Львова. Понад двадцять літ працювала в обласній раді профспілок. У 44 роки народила сина. Основний організатор і натхненник зустрічі! Вклала в неї весь свій життєвий досвід і душевний запал. Наша величезна подяка Тобі, Олю, за це велике в нашому житті свято!

Гапонюк Галина - фінансовий працівник з Млинова. Щира та добра Людина. Нелегку життєву дорогу долає та дає собі раду! Хай щастить Тобі, Галинко! Низький уклін Тобі, наша господинько!

Ковальчук Ігор - дорожніх справ інженер з міста Дубно. А ще - пасічник знаний! Бажаємо доброго здоров'я Тобі, Ігору!

Анатолій Сунічук - інженер будівельної індустрії з Луцька. Будівничий. Медовий чоловік. Знаний на Волині пасічник. Дякуємо Тобі, Толусь, за твою велику душевність та щирість.

Василь Стасюк - водій автобуса з Луцька. Інтелігентний, весь загадковий і молодий-молодий. Щастя Тобі та доброго здоров'я, Васильку!

Степан Шевчук - інженер-автомобіліст з Луцька. Один запис у трудовій книжці - Луцький автозавод. І сьогодні там працює! Дякуємо, Степанку, за твій трудовий подвиг!

Богдан Шевчук - будівельник з Рівного. Майстер на всі руки! Теж один запис у трудовій книжці! А як любовно він готував святковий стіл! Щира дяка Тобі, Богдане, за твої натружені руки, твою сердечність!

Євген Левчук - історик за фахом, зі Львова. Учасник бойових дій. Профспілковий працівник у минулому... Дещо Вам прочитав з написаного... Дасть Бог, зустрінемося... - буде більше...

Щиро дякуємо рідній школі, що знайшли в ній надійний прихисток! Безмежно дякуємо директору школи, Ніні В'ячеславівні, всім учителям, учням, гостям та мешканцям Торговиці, керівництву села за велику увагу до нас, що розділили з нами цю зворушливу подію...

Надходив вечір. Розлучатися не хотілося... Роз'їжджалися із сумом та великою надією на нову зустріч. Ну, не чекає ж знову 50 літ?! Я відчув цю потребу. Потребу нашої великої душевної спільності... То що, друзі, через рік?

З повагою від імені ветеранської громади Євген Левчук.